

OČIMA MISIÍ

TÉMA:

*Dialog
s islámem*

OMI
misionáři
obláti

Shodou okolností má nejnovější vydání mezinárodního oblátského sborníku OBLATIO téma „Obláti v dialogu s islámem“, což jsme v okamžiku, když jsme začali připravovat náš misijní zpravodaj, který máte právě v rukou, ani nevěděli. Jde tedy zřejmě o aktuální záležitost. Dokonce i v dokumentech poslední oblátské generální kapituly z roku 2016 najdeme krátký text o výzvě, kterou dnes islám představuje. Tam se říká, že naše kongregace je „odborníkem na mezinárodnost“ a že „obláti žijící v muslimských zemích jsou důležitým zdrojem poznání tohoto fenoménu v jeho komplexnosti a jeho porozumění“. Kapitula také připomíná, že evangelizace není jen explicitním hlásáním víry a evangelia.

To je zřejmé i ze tří příspěvků v tomto čísle. Týkají se tří velmi rozdílných kontextů: Západní Sahary, kde se oblá-

ti v naprosto muslimské společnosti soustředí na život modlitby a přátelství s místními muslimy; jižních Filipín, kde obláti slouží jak křesťanské menšině v pastoraci, tak i muslimské většině ve školách; a nakonec – abychom si nemysleli, že jde jen o vzdálenou exotiku – Německa, kde malá komunita oblátů žije v domě pro uprchlíky.

V žádném z těchto případů nejde o teologické diskuze, ale o konkrétní spojení, bratrství, o lidskou blízkost. Do Božího srdce jiná cesta nevede.

Právě k tomu je nám toto setkání s islámem a muslimy dáno: abychom novým způsobem obnovili svou vlastní víru a poznávali, v čem je víra v Krista jedinečná, a abychom se přiblížili Bohu, který je větší, než si ho představujeme. Nemůžeme muslimy přímo „evangelizovat“ ve smyslu obrácení na naši víru (i když mnozí muslimové jak v muslim-

ských zemích, tak i v Evropě cestu ke Kristu nacházejí), ale můžeme vydávat svědectví o Boží bezpodmínečné lásce, která se nemůže minout účinkem, svědectví, které najde ohlas v srdci lidí dobré vůle.

V podobenství o marnotratném synu se nachází zvláštní detail, který může lehce ujít naší pozornosti: starší syn, rozzlobený na mladšího, říká svému otci: „Tehle tvůj syn“, a tím popírá, že je to jeho bratr. Ale tím, že se zříká bratra, ztrácí i otce anebo se aspoň od něho vzdaluje. Naopak přijetí bratra nás do otcovy náruče přivádí zpět. Najít bratra znamená najít otce. Proto jsou i svědectví z tohoto zpravodaje příběhy o víře v Krista a o skutečně křesťanské identitě, o skutečné evangelizaci, která utváří svět podle evangelia a ukazuje, kým Kristus je.

Váš Günther Ecklbauer, OMI

OBLÁTSKÁ MISIE NA SAHAŘE

Chicho Rois, OMI

V listopadu 2019 jsme oslavili 65. výročí příchodu oblátů na toto území. Při této příležitosti přišlo do kostela mnoho lidí: pár křesťanů a mnoho muslimů. Přišli, aby poděkovali za společnou cestu. Obláti se do Západní Sahary dostali v roce 1953, aby zde začali zpřítomňovat církev a založili apoštolskou prefekturu, která je nám svěřena. V té době byla Sahara ovládaná Španělskem. Obláti byli vždy iniciativní ve stavbě kostelů, nemocnic a škol, ve kterých mohli místní lidé a také přistěhovalci ze Španělska společně pokojně žít. Postupem času se kolem kostelů usadilo několik nomádských rodin. Jejich náboženství a kultura byly vždy respektovány a mnoho lidí vzpomíná na tyto časy jako na dobu velkého přátelství a bratrství, zvláště s řeholníky a kněžími. Křesťanské komunity se v té době rozrůstaly, od misionářů čerpaly energii

a staraly se tak nejen o křesťany, ale rozvíjely i sociální práci pro všechny ostatní: křesťany i muslimy. V roce 1976 Španělsko toto území opustilo. Všichni křesťané se odstěhovali. Jen obláti zůstali, aby zde udržovali přítomnost církve. Byly to těžké časy, protože začala válka. Obláti trpěli izolací a budoucnost této misie byla v mnoha ohledech nejistá. I když nebyla možná téměř žádná pastorační činnost, obláti prokazovali místnímu obyvatelstvu, které se rozhodlo navzdory všem obtížím zůstat, hodně lásky tím málem, co měli. Místní populace si přítomnosti církve velmi vážila.

Od devadesátých let nastalo příměří. Misionáři tak mohli pomalu zkoušet další věci, i když napětí bylo stále vnímatelné. Pod správou, která vládne tomuto území, žijeme v zemi, ve které je 100 procent rodilých muslimů a proselytismus

je nezákonný. Určitá tolerance existuje, ale znamená to, že se můžeme starat jen o katolíky a mít bohoslužby, ale jen v kostele. Není jasné, jak velká autonomie nám bude ponechána, pokud budeme chtít začít i s jinou činností. Jen krátce zde pobývá i pár zahraničních křesťanů, jsou to vesměs dělníci nebo migranti směřující do Evropy. Jediná trvalá přítomnost církve je tak dána komunitou oblatů. Jsme tady tři: jeden oblát z Konga a dva Španělé, jeden z nás je apoštolským prefektem – otec Mario Leon, OMI. Žádní další kněží nebo řeholníci tu nejsou. Máme zde dvě misijní stanice: Laayoune a Dakhla, které leží 540 km od sebe.

V souladu s misijním projektem naší oblátské komunity zde máme tři misijní cíle: muslimy, křesťanské komunity a chudé. V těchto třech oblastech se inspirujeme známým dokumentem podporujícím bratrství, který podepsal papež František a některé muslimské autority, a také papežovými prohlášeními, které pronesl během své návštěvy Rabatu v Maroku.

***„Muslimské modlitby a tradice nám pomáhají
žít naši vlastní křesťanskou víru.“***

Papež nás vyzval k tomu, abychom byli pokornou přítomností vždy připravenou ke službě svým bratřím, abychom neprovozovali proselytismus, ale o Ježíšovi svědčili svým životem, společně budovali místní společnost a milovali lidi, prostě abychom byli v srdcích lidí kvasem blahoslavenství. Požehnání se nám dostalo i skrze blahořečení alžírských mučedníků a brzkého svatořečení Charlese de Foucaulda. Tito

svatí nám ukazují cestu, kterou se máme vydat. Minulý rok jsme měli dva křty a také tři biřmování migrujících lidí, kteří křest přijali už ve své původní zemi. Ve všedních dnech na modlitbu ani na mši nepřijde nikdo. To

nám umožňuje jít v liturgii i v modlitbě na dřeň. O víkendu se pár lidí v našich třech kostelích objeví: 10 až 20 v Laayoune, 4 až 10 v El Marsa a 40 až 50 v Dakhle. Liturgickými jazyky jsou angličtina a francouzština. Při službách křesťanským komunitám najedeme každý víkend asi 540 km. Naším základem je společný komunitní život.

Naše vztahy s muslimy

S muslimy máme dobré přátelské vztahy. Obláti byli vždycky známí tím, že navštěvovali muslimy, sdíleli s nimi hodinu a půl trvající pití čaje podle místní tradice a pomáhali s čímkoliv, co bylo potřeba. Misionáři vychází z kostela k lidem proto, aby se s nimi setkali a trávili s nimi čas. Raději tady používáme slovo „setkání“ než „dialog“, protože zde se věci odehrávají spíše

na úrovni běžného života. Nemáme školy ani univerzity, neorganizujeme setkání ani debaty s odborníky nebo jiné podobné věci. Věříme ve vedení Duchem svatým, a tak se často dějí zajímavé věci, jako například v den výročí našeho kostela, kdy se zde sešlo spoustu našich muslimských přátel. To bylo samo o sobě velké svědectví. Práce s muslimy je pro nás důležitá, můžeme tak pomáhat chudým a opuštěným lidem. Spojujeme své síly, abychom pomocí místních sdružení pomáhali migrantům v nouzi a také handicapovaným dětem. Je skutečně úžasné pozorovat, jakým způsobem naši muslimští přátelé pracují a jak nám jsou na tomto poli blízcí. Ale i mnoho jiných chudých lidí přichází do kostela a prosí o pomoc, a tak jsme ve městech poměrně známí.

Muslimské modlitby a tradice nám pomáhají žít naši vlastní křesťanskou víru. Snažíme se studovat a více porozumět islámu, abychom se jím nechali obohatit. Život na poušti nám dává možnost sdílet jejich tradice a objevovat hlouběji své vlastní křesťanské kořeny. Vždy se snažíme o jednoduchý způsob života, zkusíme nové věci, ale musíme stále čekat, jestli přinesou plody, nebo ne. Tady čas plyne jiným tempem... mohlo by snad jít o Boží tempo. A to je další rozměr naší misie: dávat svůj čas nezištně tak, jako to dělá Bůh s námi. Pokud chcete vědět víc, přijďte nás navštívit... Marhaba bikum (Jste vítáni)!

Více na <https://omisahara.wordpress.com/>

MISIE NA JIŽNÍCH FILIPÍNÁCH: OTÁZKA PŘÍTOMNOSTI

Raul S. Veneracion, OMI

Filipíny jsou většinou křesťanskou zemí v jihovýchodní Asii. 333 let byly ovládnuty Španěly, kolem 48 let Američany a 4 roky Japonci. Obláti Panny Marie Neposkvrněné dorazili na Filipíny 25. září 1939.

Misie jsme založili v převážně muslimských provinciích Cotabo a Sulu. Pracujeme zde ve farnostech, školách, médiích, v oblasti sociální pomoci, v péči o nemocné, mezi domorodými obyvateli a angažujeme se také v mezináboženském dialogu.

Podívejme se nyní podrobněji na misii v apoštolském vikariátu Jolo v Jolo, provincii Sulu. Jolo je misíí, ve které musí být obláti kvůli výhrůžkám ze strany džihádistických skupin

jako např. Abu Sayyaf, která je po celém světě známá kvůli svým teroristům a své nemilosrdnosti, pod dohledem armády.

Od roku 1997 do roku 2008 položili za misii na Filipínách svůj život tři obláti. Byl to biskup Benjamin de Jesus, který byl zavražděn blízko své katedrály v Jolo 4. února 1997; otec Benjamin Innocencio, který byl zastřelen ve svém voze, když sháněl dárky na vánoční oslavu mládeže; otec Reynaldo Roda se zrovna modlil v kapli Notre Dame of Tabawan v Tabawanu (South Ubian) v ostrovní provincii Tawi-Tawi nešpory, když k němu vtrhli ozbrojení muži, kteří ho unesli a zabili nedaleko školy, kterou řídil.

Šlo o obláty, kteří se rozhodli navzdory nebezpečí a těžkostem zůstat a obětovali svůj život, aby mohli lidé slyšet a zakusit radostnou zvěst evangelia.

Vikariát má osm misijních škol, které k počtě blahoslavené Panny Marie nesou název Notre Dame. V těchto školách křesťané představují z celého složení studentů asi pětiprocentní menšinu. V jedné ze škol Notre Dame jsem se dokonce setkal se stoprocentním podílem muslimských studentů. Jde o křesťanskou školu, v níž je jediným křesťanem ředitel, který je navíc knězem. Navzdory malému počtu křesťanů žijících v této oblasti zůstáváme v této misii přítomni, protože jako obláti jsme posláni k nejchudším z chudých a musíme se vždy pokusit o vše, co je v našich silách.

Školní instituce jsou jedním z prostředků, kterých lze využít pro náš kontakt s našimi muslimskými bratry a sestrami. Snažíme se o dialog skrze školy, ale nikdy se neuchylujeme k proselytismu. Křesťanství jim ukazujeme jen skrze své vlastní svědectví.

27. ledna 2019 byl v katedrále Naší Paní Karmelské spáchán během mše svaté bombový atentát. Jeho pachatelé je pravděpodobně pár indonéských sebevražedných atentáčníků. Zemřelo 24 lidí a více než 100 jich bylo zraněno. Jde o dosud nejhorší útok spáchaný v katedrále.

Jsme zvyklí na granáty, které vybuchují mimo obvodové zdi a brány, ale bylo to poprvé, co bombový útok proběhl přímo v katedrále. 16. července 2019 byla katedrála po čtyřech měsících oprav znovu posvěcena.

I přes nebezpečí zůstávají křesťané věrní své víře. V katedrále se stále slaví mše a křesťané se tak před fundamentalisty nekrčí.

Obláti také komunikují se zástupci vlády a s muslimskými náboženskými vůdci. Udržujeme s nimi i nadále kontakt, protože věříme, že dialog je jedinou cestou vedoucí k míru.

Křesťané jsou v Jolo sice menšinou, ale náš přínos byl vždy velký. Jedním příkladem je projekt bydlení a obživy, který se věnuje křesťanům i muslimům.

Jolo je stále nebezpečnou misí. Hrozba únosů a poprav tady vždycky bude. Proč obláti na takovém místě zůstávají? Existuje spousta míst, kde můžeme misijně působit a přinášet radostnou zvěst o Ježíšovi, aniž bychom se vystavovali nebezpečí zabití. Ale zůstáváme v Jolo, protože naše služba tu dává naději. Možná nikdy nezakusím mír, o který se obláti na tomto souostroví snaží, ale dokud máme lásku, bude tady vždy záblesk světla, které bude lidi v jejich temnotě moci vést.

Jak říká motto našeho zakladatele sv. Evžena de Mazenod: „*Evangelizare pauperibus misit me. Pauperes evangelizantur.*“ (Poslal mě hlásat radostnou zvěst chudým. Chudým je radostná zvěst hlásána.) Jsme v Jolo, protože kromě oblátů sem nikdo jiný nechce. Jak řekl papež Pius XI.: „obláti jsou specialisté na nejtěžší misie“. A zůstáváme tu, protože Ježíš v evangeliu říká: „Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého“ (Mt 28,19).

„Navzdory malému počtu křesťanů žijících v této oblasti zůstáváme v této misii přítomni, protože jako obláti jsme posláni k nejchudším z chudých a musíme se vždy pokusit o vše, co je v našich silách.“

Rozhovor

DAROVAT DOMOV

Alfred Tönnis, OMI

Kdo jsi? Kde žiješ? Co děláš?

Jmenuji se o. Alfred Tönnis. Jsem oblát a od roku 1995 jsem byl vedoucím farářem v diecézi Rottenburg-Stuttgart. Od 1. 1. 2016 pracuji v pastoraci uprchlíků v nadaci „Heimat geben“ (v překladu: „Dát domov“) v Oggelsbeurenu (jižní Německo u města Biberach). Součástí této nadace je náš dům, ve kterém se mnou žijí dva další spolubratři, a našich aktivit se účastní i tři další jednotlivě žijící spolubratři.

Jak tě napadlo začít pracovat v pastoraci uprchlíků?

Od války v Kosovu v roce 1999 je pro mě téma uprchlíků velmi živé. Tenkrát jsem se s tímto tématem setkal nejdříve skrze práci v Prizreni (tehdejší Kosovo), později skrze setkávání s uprchlíky z tohoto regionu. Pak vypukla válka v Sýrii a v Německu se přijímání uprchlíků stalo velmi živým tématem.

Souběžně s tím jsme museli z pozice představenstva nadace „Piuspflege“ přepracovat naši koncepci. Proto jsem navštívil několik zemí s uprchlickými tábory, abych se něčemu z jejich zkušeností přiučil: Maltu, Řecko, Lesbos, Egypt. Na základě této zkušenosti jsme vypracovali nový koncept přijímání uprchlíků v Oggelsbeurenu. V roce 2014 k nám

dorazili první uprchlíci ze Sýrie. Doteď tudy prošlo a nějaký čas zde žilo asi 500 uprchlíků, kteří byli doprovázeni našimi zaměstnanci, dobrovolníky a dalšími lidmi. Tak mohli alespoň částečně zakusit, že jsou někde doma. Jako tenkrát v Kosovu, tak i dnes v naší nadaci tvoří většinu uprchlíků muslimové.

„Můj život a má práce jsou naplněny mezináboženským dialogem.“

Co je mezináboženský modlitební obchod „Come In“?

Z naší práce v nadaci vyrostl mezináboženský obchod ve městě Biberach: „Come In“. Knihy v různých jazycích k tématu mezináboženského dialogu, rozhovory a týdenní společná modlitba křesťanů a muslimů podporují mezináboženský dialog a náš společný život.

Co pro tebe znamená dialog s muslimy? Dochází k setkání na úrovni různých druhů víry?

Můj život a má práce jsou už roky naplněny mezináboženským dialogem. V posledních letech jsem byl patnáctkrát v Libanonu, mimo jiné i proto, abych v uprchlických táborech pomáhal s výstavbou zdravotních center. V posledních dvou letech jsem byl třikrát v Sýrii. Tam chceme ve městě Homs vybudovat zdravotní středisko pro mladé lidi. Obě tyto země jsou charakteristické náboženskou pluralitou. V Libanonu žije asi 40 procent křesťanů, v Sýrii momentálně kolem 10 procent. Jsem si vědom napětí, která vznikají u muslimů i v jiných náboženstvích. Fanatismus je mi dobře znám z muslimského i z křesťanského prostředí. Po mnoha letech misijní práce jsem jako oblát zastáncem upřímného dialogu, který stojí na těchto pilířích:

1. Jsem hrdý na to, že jsem oblát a křesťan. Za tím si stojím.
2. Mé postoje vyjadřují upřímnou touhu po dialogu.
3. Jsem hrdý na to, že mám muslimské přátele, a nesnažím se u nich dělat misii.
4. Pro mě je animace opravdovou misíí.

Tyto pilíře mi pomáhají utvářet den za dnem můj život tak, aby byl věrohodný. Přitom je pro mě komunita základem, který mi pomáhá tyto pilíře nést.

Věřím tomu, že musíme udělat všechno proto, abychom křesťansko-muslimský dialog podpořili, protože smíšené vztahy jsou v tomto ohledu čím dál běžnější a protože společně s muslimy můžeme v tomto sekularizovaném světě udržovat Boží přítomnost živou. Přinejmenším u nás v Německu už na této cestě jsme.

Jaké máš plány do budoucna?

Téma uprchlíků je opravdovou výzvou, ať už tady u nás nebo třeba v Sýrii. Moje heslo zní: Dát zakusit chudým a nejchudším Boží velikost.

Máš nějaký oblíbený citát z Koránu nebo z Bible?

V sůře 1 se píše: „Ve jménu Alláha, milostivého, milosrdného. Všechna chvála patří Alláhovi, Pánovi světů. Milostivému, milosrdnému, mistrovi soudného dne. Tobě jedinému sloužíme a k tobě jedinému se utíkáme. Ved' nás po přímých cestách.“ Tato súra je stejně důležitá jako u nás „Otče náš“. Zkusme zaměnit jméno „Alláh“ za „Boha“. Není to modlitba vhodná i pro nás? Za sebe jsem přesvědčený, že ano.

www.heimatgeben.de

www.come-in-bc.de

Zprávy z misii

MISIE V PÁKISTÁNU

Misionář oblát P. Günther Ecklbauer, OMI, opustil v 90. letech rodné Rakousko a místo do Číny odešel na misii do České republiky, která v té době zoufale potřebovala kněze. Malou skupinku prvních misionářů oblátů na českém území tehdy tvořily tři národnosti. Když začalo přibývat nových povolání, obnovil otec Günther svou touhu prožít nějaký čas v muslimské zemi. V letech 2006–2012 se tak stal pouštním farářem na středním Pákistánu. Život zde nejen poznal, ale pro Českou republiku také vytvořil pouto mezi oběma zeměmi. Do jeho bývalých farností proudí pomoc od českých věřících a jeho spolubratři obláti jsou s námi nadále ve spojení.

Otec Gunther nám představuje historii křesťanské misie na tomto území a především její oblátskou kapitolu, do jejíhož příběhu mohl na pár let také vstoupit.

Patronem pákistánské církve je sv. apoštol Tomáš, protože pákistánští křesťané věří, že na cestě do Indie hlásal Krista v Taxile v severním Pákistánu. Tamější křesťanská komunita však zase zanikla. Stejný osud měla i jezuitská misie v 16. století na dvoře muslimských Moghulů. Až třetí vlna během britské nadvlády byla úspěšná, snad i proto, že se misionáři nesoustředili na centrum dané společnosti a její vyšší vrstvu, nýbrž šli na periferii a obrátili se tentokrát na

**Otec Günther při domácí bohoslužbě
v malých křesťanských společenstvích.**

nejchudší a nejopovrženější. V osmdesátých letech 19. století se vydali vlámský kapucíni na venkov a ujali se „nedotknutelných“, kteří dělali ve vesnicích špinavou sanitární práci, a proto byli považováni za „špinavé“ (i dnešním křesťanům se to stále ještě stává). Nikdo z ostatních hinduistických kast ani muslimové s nimi nechtěli mít nic společného. Tu přišli tito běloši a žili s nimi, což na ně udělalo velký dojem. K tomu byli na křesťanskou víru v podstatě dobře připraveni: Věřili v jednoho Boha a modlili se ve svých chatrčích při domácích bohoslužbách, aby přišel Bůh mezi ně a ukázal jim svou přítomnost. Dodnes tvoří jejich potomci téměř 90 procent všech pákistánských křesťanů – ostatní jsou přistěhovalci z Indie (Goa) a novodobí konvertité z řad hinduistických kmenů v poušti v Sindhu na hranici s Indií.

V stopách těchto prvních misionářů chudých se snažili jít i obláti, když založili svou misii v roce 1971. Přišli sem ze Srí Lanky 14. 2. 1971, „náhodou“ v den, kdy světová církev slaví památku sv. Cyrila a Metoděje. V roce 1980 byli pozváni do Květy v provincii Balúčistán, kde žije malá skupina katolíků roztroušená po velkém území a velká část z nich se živí právě jako zametači.

Další krásná kapitola práce oblátů s nejchudšími začala v osmdesátých letech v poušti Thal mezi řekami Indus a Jhelum v provincii Paňdžáb. Tam přicházeli od roku 1975 křesťané z celého Pákistánu, aby zúrodnili poušť a získali vlastní půdu. Začátky byly velmi těžké. Biskup je jednou o Vánocích navštívil a zjistil, že mnozí i v tak velký svátek neměli co jíst. Tak pozval obláty, kteří tam založili 1985 farnost Derekadab.

Stojí za to, mezi mnohými obláty, kteří tam dodnes působí, vyzdvihnout zakladatele farnosti. Byl to Temsey Croos, Tamil ze Srí Lanky, který byl misionářským géniem, hlavně i svou všestranností: Jeho seznamy a zprávy uložené na faře v Derekadabu svědčí o jeho smyslu pro pořádek a soustavnou práci. Přitom nebyl člověkem papírů – každý večer navštěvoval rodiny, aby poznal jejich život a trápení. Jeho rozvojová pomoc umožnila lidem stát na vlastních nohou: Obstaral každé rodině čerpadlo na vodu, aby mohli zavlažovat pole, i zvířata. Přitom očekával od lidí, že pomoc splatí, takže mohl pomoci zase dalším. Ani na chudé muslimy v oblasti nezapomněl, aby podporoval pokojné a dobré soužití všech. Velký důraz kladl na vzdělání jako nejdůležitější složku vývoje (říkával lidem, že „půdu vám mohou vzít, vzdělání už ne...“) a vybudoval několik škol, i ve vzdálených malých vesničkách v poušti. A že tato jeho činnost vycházela z hluboké víry a chtěla i druhé vést ke Kristu, svědčí nejen kostely a kaple, ale především krásný poutní areál, který vybudoval.

Do tohoto proudu evangelizace chudých jsem směl vstoupit a 6 let spolupracovat. Nejvíc vzpomínám na pravidelné návštěvy v rodinách. Poznal jsem u toho jak zimu (Květa leží na výšce 1770 m n. m. a někteří lidé byli tak chudí, že

*Variabilní symbol
pro pomoc
do Pákistánu je:*

410

si nemohli topit) i horko (v poušti jsme měli teploty až do 50 stupňů), ale hlavně jsem poznal krásné lidi, krásně tmavé až černé a i přes všechnu chudobu a protivenství krásně radostné...

V souvislosti se současnou pandemií Covid 19 přicházejí z mnoha misí prosby o pomoc nejchudším. Tyto oblasti virus neminul. Izolace nám zneprůjemňuje každodenní život, ale pro chudé lidi v misiích jsou dlouhodobá karanténní opatření ještě mnohem náročnější. Životní podmínky jim neumožňují vytvářet si dostatečné zásoby jídla, ani dodržovat

V těchto dnech karantény kvůli riziku šíření viru Covid 19 misionáři svým farníkům a potřebným poskytují zásoby základních potravin. Rýži mohli nakoupit i díky naší pomoci.

základní nezbytná hygienická opatření, např. časté mytí rukou. Velmi nízká je také úroveň a dostupnost lékařské péče. Koronavirová pandemie pro ně proto představuje mnohonásobně větší problém. Misionáři stojí při lidech v různých těžkostech neustále, nyní o to více.

AKTUÁLNÍ ZPRÁVA:

2020-06-12-Lahore-Pákistán

Milí, zasíláme srdečné pozdravy z Lahore!

Děkujeme za vaši starost. S Boží pomocí jsme prozatím my všichni obláti společně zdraví. Doufáme, že i vy jste v pořádku, vy i vaše rodiny.

Urgentně vás prosíme o modlitbu za naši zemi. Situace je zde velmi špatná. Po předčasném uvolnění opatření se Pákistán dostal na špičku v seznamu nejvíce postižených zemí. V tuto chvíli máme přes sto tisíc případů nákazy (jsme v zemi, kde se jen málokdo může nechat testovat) a počet mrtvých už přesáhl hranici dvou tisíc.

A vláda řeší těžké dilema. Pokud znovu zavede přísnou karanténu, lidé odkázaní na skromné výdělky, což je většina obyvatel země, budou hladovět. Pokud ponechá tento volný stav, počet nakažených se octne mimo veškerou kontrolu... Prosím, modlete se s námi za Pákistán!

**Žehná
otec Khan Paulus, OMI, superior
Převzato z časopisu Setkání 7-8/2020**

NEBOJTE SE

Evangelium – Mt 10,26–33

Ježíš řekl svým apoštolům: „Nebojte se lidí. Nic není tak tajného, že by to nebylo odhaleno, a nic skrytého, že by to nebylo poznáno. Co vám říkám ve tmě, povězte na světle, a co se vám šeptá do ucha, hlásejte ze střech! A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo – duši zabít nemohou. Spíše se bojte toho, který může zahubit v pekle duši i tělo. Copak se neprodávají dva vrabci za halír? A ani jeden z nich nepadne na zem bez vědomí vašeho Otce. U vás však jsou spočítány i všechny vlasy na hlavě. Nebojte se tedy: Máte větší cenu než všichni vrabci. Ke každému, kdo se ke mně přiznává před lidmi, i já se přiznám před svým Otcem v nebi; ale každého, kdo mě před lidmi zapře, zapřu i já před svým Otcem v nebi.“

Výzva „Nebojte se!“ je pro mě jedna z nejdůležitějších, nejpotřebnějších a vůbec nejoblíbenějších slov v celé Bibli. Prožila jsem si v životě dlouhé období, kdy jsem se úzkostlivě bála negativních reakcí lidí, chtěla jsem být se všemi zadobře, nikdy se proti nikomu nevymezovat. Kvůli této přecitlivělosti jsem trpěla mnoha strachy. Právě důvěra v tuto konkrétní výzvu „nebojte se lidí“ – jak stojí v dnešním evangeliu – mi postupně pomohla k velkému osvobození a uzdravení. Zaujalo mě, jak často se tato výzva v Bibli opakuje, a naopak, jak málo se v ní píše o pekle (a o těch, kteří v něm skončili, dokonce vůbec). Jestliže je kousek samotného Boha v úplně

každé duši, možná je pak peklo jen výstraha a zůstává prázdné. Bůh nevyhrožuje, ale uklidňuje. Z toho vnímám jeho velkou dobrotu a lásku k nám.

To, že má Bůh spočítané všechny vlasy na mé hlavě určitě zahrnuje i to, že vidí každé moje trápení a bolest, nic nepřehlédne. Tím spíš musí znát i pozadí mých selhání a neschopností. A tak není třeba bát se ani jich, protože v Boží péči a ve spojení s Ježíšovou obětí má všechno význam.

Slova na konci: „kdo mě před lidmi zapře, zapřu i já před svým Otcem“ by se mohla zdát jako výhrůžka, ale já to vnímám spíš jako Boží upozornění, že my sami si můžeme svým vlastním postojem zavírat cestu k Boží pomoci. Máme větší cenu, než všichni vrabci... Říkám si, že Otec přeci svět nemohl zařídit tak, aby cesta k němu byla co nejsložitější a co nejvíc nedostupná. Jen my si to pořád komplikujeme tím, že se něčeho bojíme a neslyšíme jeho hlas, který nás zve k pokoji.

A jak se mám tedy ke Kristu přiznávat? Vykřikovat do světa, to mi moc nejde, a vlastně neznám nikoho, komu by to šlo, aniž by druhé neděsil. Ale jako mnohem silnější přiznání ke Kristu vnímám to, které jde i beze slov, když člověk cele přetéká Kristovou blízkostí a životem z jeho učení.

Marie Lášková

Evangelium live
je projekt, v němž různí
dotazovaní mluví o tom, jak se
jich konkrétně v životě evangelium
dotklo. Tedy evangelium naživo.
Tento příběh a další zastavení
s evangeliem ve všedním životě
najdete na webu media.oblati.cz
a na instagramu jako
Evangelium live.

ŘÍMSKÝ SCHOLASTIK PAVEL PEC, OMI

Ahoj, jmenuju se Pavel, ale asi nikdo mi tak neříká, častěji jsem Pája. Narodil jsem se v Rumunsku, ale jsem původem Čech. Je mi 28, studuju v Římě, mám rád pohybové a kolektivní sporty, také rád čtu, ale hlavně jsem od Pána dostal dar žít krásné vztahy s mnoha úžasnými lidmi.

Oblátem jsem proto, že jsem se na střední škole v modlitbě ptal, jaké má Ježíš plány s tím, co jsem do té doby zažil, tedy po jaké cestě dál pokračovat, a on mi poslal do cesty prvního obláta a skrze něho i krásnou zkušenost komunitního života. Do toho všeho patří krásná svědectví pár kněží, biskupa Františka, bratří františkánů a sester salesiánek.

Moje nejzajímavější zkušenost s obláty? Mám rád věci, které se odehrávají v běžném životě, tedy spontánní situace. Hned první dva roky, kdy jsme začali konkrétně žít Boží slovo jako tři studenti v oblátské komunitě, bylo takových situací mnoho. Nějakou extra zkušeností by jistě byla misie na Sicílii, kdy jsem měl v baru před mladými lidmi oblečený v černé klerice mluvit sám o sobě, na což bych si sám od sebe nikdy netroufnul. Navíc jsem tam dostal klíče od domu jedné rodiny, která mě nikdy předtím neviděla, a týden jsem u nich společně s jedním dalším misionářem bydlel.

Člena oblátské rodiny poznám podle vztahů, jaké má k lidem, protože je v tom odraz vlastní zkušenosti s Ježíšem. Taky podle toho, že má rád církev, protože v ní vidí i sebe samotného, tedy bídu i krásu, ale zároveň a především dílo Boží, které Duch svatý stále oživuje a dává v něm všude po celém světě růst stále novým věcem. Takže musí umět sdílet radost ostatních.

Ve své komunitě jsem se naučil vidět to, jak je kuchyň stejně důležitá jako kaple. Bůh je přítomný tam i tam. Tedy neoddělovat příliš jedno od druhého, ale spojovat. V kapli je nezištně přítomný Ježíš, v kuchyni nezištná práce těch, díky kterým se dostane hotové jídlo až na stůl, což je pro mě důvod k žasnutí. Díky tomu si stále víc uvědomuji, jaké nezištnosti byla a je schopná moje mamka.

Nejvíce mě těší, když vidím lidi, kteří mají radost ze života a mluví hezky o ostatních. Moc mě taky těší, že jsem strejdou krásné neteře Renatky, takže mám radost, když mohu být s ní a celou její rodinou.

Nejradši mám plzeňské pivo a bramboráky.

Tuhle hru by měl každý znát – Tabu Palaia, což je podobné aktivitám, ale přeci jiné.

V poslední době mě nejvíce rozčílilo, že jsem nepoučitelný. Stačilo by studovat pravidelně, a to každý den nebo každý druhý den aspoň chvíli, a na konci roku by toho nebylo tolik moc. Ale proč dělat věci jednoduše, když je možné je komplikovat...

Věděli jste, že...

... v červnu oslavila současná největší evropská oblátská provincie stoleté výročí své existence? Jde o provincii Polskou, u jejíchž základů stojí obláti z Německa. Hlavní oslavy se odehrály v Poznani, kde dnes sídlí polský provinční dům.

... papež František jmenoval letos v květnu biskupem australské diecéze Wagga Wagga (stát Nový Jižní Wales) misionáře obláta Marka Stuarda Edwardse, OMI?

... se naše formační komunita v italském Vermicinu rozrostla o dalšího scholastika z české části Středoevropské provincie? Po uvolnění cestovních omezení se do Itálie na svou další etapu formace a vzdělávání vydal z německého Hünfeldu, kde prošel noviciátem, náš scholastik Marijo Tučí?

... se oblátské území na českém západě znovu rozroste? Na žádost plzeňského biskupa přebírá od 1. září plaská ko-

munita misionářů oblátů dva nové farní okruhy: Dolní Bělá a Ledce. V Dolní Bělé by mělo časem vzniknout nové společenství složené z oblátských laiků a podporované oblátskou komunitou.

... se to, jak obláti po celém světě prožívali a stále prožívají období pandemie a jak v této době byli a jsou blízcí svým svěřeným lidem, můžete dozvědět na webových stránkách naší generální správy omiworld.org?

OBLÁTSKÉ MISIJNÍ DÍLO

Staroklokotská 1 | Tábor 390 03 | tel. 603 224 665
e-mail: mmd@oblati.cz | <http://oblati.cz/mmd.html>

Dárcovský účet: 244 816 241/0300

NAŠE PROJEKTY A JEJICH VARIABILNÍ SYMBOLY:

Pákistán (VS 410) | Zimbabwe (VS 560)
Misijní školy (VS 600) | adopce Haiti (VS 311)

MŠE SV. SLOUŽENÉ V MISIÍCH NA ÚMYSL DÁRCE:

VS 900 – dar na mši svatou
VS 909 – mešní novéna

